

dem. Jeg vil nu bede de ærede Herrer, som ville inblade sig paa at dømme retfærdigt mellem den høitagtede Premierminister og mig, angaaende denne Øtring, om de ville gennemlæse mit Foredrag, og dersom de kunne finde et eneste Ord, der paa den Maade sigter til disse Mænd eller til deres seneste Arbeide, saa vil jeg erkjende, at Ministeren har Ret. Ja, jeg har i mit hele Foredrag end ikke med et Ord udtalt mig imod en eneste Sætning af det hele Actstykke, og det kunde dog ikke kaldes at haane dem, som have underkrevet dette, om jeg havde taget fat paa det og bedømt det; og hvad angaaer den eneste Sætning deri, som jeg har omtalt, da har jeg beraabt mig paa den som Noget, jeg var enig i. Nu vil jeg spørge, om det er rigtigt at gjøre saa stærke Besslydninger mod en Rigsdagsmand som dem, at han har haanet disse Mænd, naar han aldeles ikke har omtalt dem eller deres Arbeide, undtagen i et eneste Punkt, hvori han erklærede sig enig med dem. (En Stemme: Premierministeren kan have meent Andre). Ja jeg vil haabe, at den ærede Rigsdagsmand, der taler om Andre, vil see, at der staaer i Tidenden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds, og jeg troer, at det er mig, jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand mener, at det er ham. Den ærede Premierminister begyndte med at sige: at de 2 Talere havde ikke inbladt sig paa at begjære Forklaringer og Dphlyninger af Ministeriet, og jeg maa antage, hvilket ogsaa ved en senere Øtring af den ærede Premierminister er stadfæstet, at han ved at omtale dette, ogsaa har sigtet til mit Foredrag. Jeg skal nu for det Første bemærke, at den høitagtede Premierminister maa slet ikke have fulgt mit Foredrag; thi jeg havde udtrykkelig rettet det ligefremme Spørgsmaal til Regjeringen, om den tænker paa i den nærmeste Fremtid at fremkomme med et Lovforslag om Forhøielsen af Embedsmændenes Gager. Jeg har senere seet i et Blad, at Hans Majestæt Kongen har rescriberet Ministeriet om at fremkomme med et saadant Forslag; jeg havde anført den formodede Gageforhøielse som Noget, der skulde bevise, at man ingenlunde kunde gjøre Regning paa, at Embedsmændenes Antal som

Bælgere vilde formindskes i Forhold til, som Antallet i de andre Classer ved Udstrækningen af Aldersgrændsen til det 25de Aar vilde stige, thi det vilde ved de forventede høiere Gager forøges i en betydelig Grad. Der var endnu et andet Spørgsmaal, jeg gjorde, nemlig, om ikke Meningen med den midlertidige Bestemmelse, som angaaer Pensioneringen, nemlig: at saalænge der ikke udkommer en Pensjonslov for de fælles Embedsmænd, skal der gaaes frem efter de hidtil gjældende Regler, er den, at det er Kongen, der afgjør saadanne Spørgsmaal uden nogen Regel. Disse 2 Spørgsmaal har jeg dog fremsat, uagtet den høitagtede Premierminister sagde, at jeg slet intet Spørgsmaal havde fremsat. Jeg skal tillige yttre, at jeg dengang ingenlunde kunde troe, at det høitagtede Ministerium ikke vilde give Dphlyninger og Forklaringer uden efter directe fremsatte Spørgsmaal; thi jeg havde troet, at naar man yttrede sig om Forstaaelsen af det og det i Udkastet, og det var urigtigt, saa vilde man af den ærede Minister blive oplyst om, at det var urigtigt, uagtet man ikke havde stillet det som Spørgsmaal; dette gif jeg ud fra hele min Tale igjennem, og har min Fortolkning været saaledes, at den høitagtede Premierminister tvivlede om, at han kunde kalde den en „Fortolkning“, saa mener jeg, at han for min Skyld og for alle Andres Skyld burde have oplyst det; men saaledes at gaae over det, jeg har anført, og sige, at det er en Fortolkning, som han ikke veed, om han vil kalde en Fortolkning, det er en Behandlingsmaade, som jeg ikke havde ventet fra det høie Ministerium, og jeg troer ikke, at det er en Behandling, der leder til at opklare Sagen. Den ærede Premierminister var dermed færdig med Alt, hvad jeg havde anført angaaende min Fortolkning af forskellige Steder i Udkastet, men jeg maa beklage, at jeg derved ikke har kunnet komme til nogen anden Fortolkning deraf. Da den høie Cultusminister idag tog Ordet, ventede jeg igjennem hans Mund at skulle faae Forklaring om adskillige Ting, men uagtet den høie Cultusminister gennemgik de forskellige Taler, der ere holdte, saa havde han ikke et eneste Ord at anføre til hvad jeg havde sagt, og han undgik endog